

Luunsiirto aikuisiällä

Viimeinen varsinaisesti halkioon liittyvä leikkaus minulle tehtiin vähän reilu vuosi osteotomian jälkeen, syksyllä 1998. Olin silloin kesällä täyttänyt 19. Viimeisessä leikkauksessa minulle tehtiin toinen luunsiirto lonkasta halkiokohtaan. Silloin luunsiirto tehtiin sen vuoksi, että myöhemmin siihen oli turvallisempaa istuttaa implantti hampaita varten. Edellisen keran minulle tehtiin luunsiirto ollessani toisella luokalla peruskoulussa. Tällöin luunsiirto tehtiin tukevoittamaan hampaita, jotta niitä voitiin kunnolla oikoa. Sitä en osaa, monelleko joudutaan vielä myöhemmin tekemään luunsiirto, minulle se kuitenkin piti tehdä.

Leikkaus tuntui rutiinijutulta osteotomian jälkeen. En edes jännittänyt sairaalan menemistä. Muistaakseni menin osastolle leikkauspäivän aamuna, maanantaina, ja myöhemmin päivällä leikattiin. Se oli nopea juttu, sillä kertaa en edes joutunut olemaan heräämössäkään yhtä pitkään kuin edellisellä kerralla. Leikkauspäivä meni nukkuessa ja seuraava ihmetellessä. Lääkäri kävi aamulla katsomassa ja kysyi miten jaksan ja milloin haluan kotiin. Sanoin voivani hyvin ja kotiin lähden kun pääsen. Minulle sanottiin, että katsotaan vielä huomenna ja sitten pääset kotiin. Jouduin olemaan sairaalassa siis vain yhden koko päivän leikkauksen jälkeen ja seuraavana pääsin kotiin. Kotiin pääsin siis keskiviikkona. Sen päivän muistan vieläkin hyvin. Lääkäri kävi jo aamulla katsomassa ja myöhemmin iltapäivällä ihmetteli miksi vielä olin siellä. Odotin isääni hakemaan. Se oli 4.11.1998. Katselin osaston ikkunasta ulos kun ensilumi satoi maahan. Ensilumi, joka jäi maahan. Sinä talvena Helsingissä oli todella paljon lunta, oli kunnan talvi.

Leikkauksesta toipuminen sujui nopeasti. Ainut mikä olemistani häiritsi, oli se, etten saanut pariin viikkoon ajaa autolla, olin siis riippuvainen muiden menemisistä. Omat menot oli suunniteltava muiden aikataulujen mukaan tai sitten hommattava kuski jostain muualta. Toipumisen nopeudesta kertoo varmasti myös se, että pääsin sairaalasta keskiviikkona kotiin ja jo sunnuntaina olin tallilla katsomassa kun eräs ystäväni oli ratsastustunnilla puolestani. Silloinen opettajanikin ihmetteli toipumiseni nopeutta ja vointini hyvyyttä sekä sitä, että jo vajaan viikon kuluttua leikkauksesta olin taas tallilla.

Toinen pieni miinus oli myös se, että jälleen oli syötävä muutama viikko soseutettua ruokaa. Mutta onneksi äitini on jo vuosien saatossa oppinut tekemään soseistakin syötäviä! Kirjoja kului jälleen monta, kun muutakaan tekemistä ei leikkauksien jälkeen ole ollut, olen kuluttanut aikaani lukemalla. Harmikseni on vain todettava, että yhtään koulukirjoja en kuitenkaan ole "sairaslomien" aikana saanut luettua, eli sillä tavalla aikaa ei ole tullut hyödynnettyä...

Leikkausta seuranneena keväänä minulle istutettiin implantti halkiokohtaan, koska siitä puuttui yksi hammas. Rako kuitenkin oli niin iso, että yhden implantin varaan laitettiin kaksi hammasta. Jos siihen olisi laitettu vain yksi hammas, ei hammaskaari olisi näyttänyt hyvältä, koska hampaan molemmin puolin olisi jäänyt suurehkot välit. Alkuun mietimme, että yhden implantin varaan ei olisi välttämättä hyvä laittaa kahta hammasta. Ne eivät välttämättä tulisi pysymään paikoillaan, mutta hyvinpä ne ovat suussa pysyneet jo viitisen vuotta eikä niiden kanssa mitään ongelmiaakaan ole ollut. Täytyy kuitenkin muistaa, että kaikille halkiolaisille ei tarvitse hampaita halkiokohtaan laittaa, jollekin ne tulevat normaalisti ja joillekin ei. Minulle ei tullut, joten minulle laitettiin implantti ja pari hammasta.

Marica Nikkanen
aikuinen halkiopotilas, synt. 1979